

Skrivnost in njena krščanskost

Mislilim, da Karla Rahnerja ni potrebno posebej predstavljati.¹ Kljub temu njegova teološka misel ostaja slovenskemu verniku še dokaj neodkrit zaklad modrosti. Pričujoči prevod želi vsaj deloma zapolniti to vrzel, in sicer na prav posebnem mestu. Gre za vprašanje vere oziroma njene krščanske oblike. Mislilim, da je trenutek objave prevoda še kako primeren, saj smo nedolgo nazaj v Cerkvi stopili v leto vere. Ne gre pa samo za znotrajcerkveni dogodek v ožjem smislu, kajti ravno Rahner je eden izmed tistih sodobnih teologov, ki sicer mislijo na podlagi cerkvenega izročila, a tega venomer želijo odpirati sodobnemu načinu spraševanja. Tudi njegov tekst o krščanski veri pri tem ni nobena izjema. Kot bomo videli, se loteva dveh poudarkov njegove "kratke oblike" veroizpovedi. Najprej je tu božanski temelj človeške osebe, ki je lasten človeškemu obstoju kot takemu in ki človeka kliče k ponižnosti pred skrivnostjo Boga. Temu pa potem sledi še opis božjega razodetja v Jezusu Kristusu, ki izpolnjuje človekovo versko izkušnjo/hrepenenje po Bogu. Cerkev to izkušnjo ponosno izpoveduje. Gre za neskončno velike stvari, ki pa imajo dejansko vrednost in mesto tudi v današnjem omejenem času in prostoru. V Jezusu Kristusu imamo priložnost videti skrivnost, ki kot razodeta resnica ni izgubila nič svoje skrivnostnosti. Kot pravi tekst, je *neizrekljivo utemeljujoči* vstopil v dialog s človekom, ker vendarle ni hotel ostati oddaljeno samemu sebi zamolčano obzorje. Naj bo Rahnerjev tekst, ki je v prvi vrsti namenjen intelektualno zahtevnejši publiki,² eno izmed povabil h globljemu razumevanju skrivnostnega odnosa med Bogom in človekom.

1. Za osnoven uvod v njegovo teološko misel glej Anton Strle: *Teologi za prihodnost*. Ljubljana: Družina 1998, str. 313–333.

2. Zato tudi njegov prevod ni bil ravno med lažjimi.